

E.T.A. HOFFMANN

DET FRÄMMANDE BARNET

I ÖVERSÄTTNING AV
BARBARA KNOCHENHAUER

Skrifter utgivna av Svenska barnboksinstitutet nr 104

E.T.A. Hoffmanns ”Det främmande barnet” i översättning
av Barbara Knochenhauer från den tyska textkritiska
utgåvan E.T.A. Hoffmann: *E.T.A. Hoffmann. Sämtliche Werke*,
Bd 4 Die Serapions-Brüder, Wulf Segebrecht (Hrsg)
& Ursula Segebrecht (Mitarb), Frankfurt a.M 2001.

Originallets titel: ”Das fremde Kind“ publicerad
i *Kinder-Mährchen*, E.W. Contessa,
Friedrich Baron de la Motte Fouqué
& E.T.A. Hoffmann, Bd 1-2, Berlin 1816-1817.

Omslagsbild: ”Das fremde Kind”. Hoffmanns Aquatinta-Zeichnung im
Erstdruck. Staatsbibliothek Bamberg, Sign. Sel. 281/2
Slutvinjett: ”Das fremde Kind”. Hoffmanns Schlussvignette.
Staatsbibliothek Bamberg, Sign. Sel. 241/2

Stockholm: Svenska barnboksinstitutet, 2008

ISBN 978-91-974892-1-8

Redaktör: Lillemor Torstensson

Denna översättning är endast publicerad i digital form
på Svenska barnboksinstitutets hemsida www.sbi.kb.se

© Barbara Knochenhauer

Kopiering eller annat mångfaldigande kräver
Svenska barnboksinstitutets särskilda tillstånd.

Förord

E.T.A. Hoffmann (1776-1822) är ett av den tyska litteraturens största namn. Redan under sin levnad blev han en uppblusen författare och han översattes tidigt till andra språk. Han var därtill en framstående kompositör, skicklig tecknare och utbildad jurist, vilket senare var hans huvudsakliga inkomstkälla.

Hos Hoffmann förekommer ofta skildringar av parallella världar, existerande sida vid sida, eller på olika plan, och textens huvudpersoner rör sig mellan olika dimensioner. Handlingen i ”Det främmande barnet” utspelar sig just i två världar; en verklig där barnen Felix och Christliebs liv i och kring hemmet skildras och en fantastisk ute i skogen, där de en dag möter det främmande barnet, som personifierar det fantastiska, naturliga och oskuldsfulla. När barnen återvänder hem möts de av magister Tinte (Tinte = bläck), en informator som ska undervisa dem i vetenskaperna. Denne boklärde man visar sig vara en ond gnomfurste, som vill dränka hela världen i lärdomens svarta bläck. Det främmande barnet har varnat syskonen för honom och i sagans fortsättning följer sedan kampen mellan de båda krafterna.

”Det främmande barnet” kom ut på svenska första gången 1821 i berättelsesamlingen *Barn-sagor*, i en förtjänstfull översättning, som idag dock känns tämligen ålderstigen.¹ I original kom ”Das fremde Kind” ut 1817 i andra delen av sagosamlingen *Kinder-Mährchen*, vars första del kom 1816 och innehöll den berömda sagan om nötknäpparen, ”Nußknacker und Mausekönig”.² Eftersom Hoffmann hade fått kritik för den av både läsare och recensenter, som bland annat ansåg sagan vara för otäck och bisarr, strävade han efter att göra ”Det främmande barnet” frommare, mera barnvänlig och anpassa den efter samtida normer, vilka förordade barnlitteratur av folksagekaraktär. Det kan dock diskuteras, huruvida ”Det främmande barnet” verkligen är barnvänligare; efter en inledning som målar upp idyllisk, lantlig frid, går berättelsen snart över i att bli en skräcksga, på många sätt otäckare än ”Nötknäpparen”, inte minst genom att den ondska som skildras framställs skoningslösare och att huvudpersonerna inte har samma hjälp utifrån som de har i den förra sagan. Dessutom finns i ”Nötknäpparen” ett humoristiskt plan, som inte alls är lika framträdande i ”Det främmande barnet”. Här finns förvisso bisarra och groteska inslag (för övrigt ett karaktäristiskt drag

hos Hoffmann), till exempel i framställningen av den onde magister Tinte som en stor, äcklig fluga, men texten har en allvarligare grundton, som skiljer den från nötknäpparberättelsen.

Inom forskningen har den här sagan ofta anförts som liggande till grund för förekomsten av främmande barn i senare litteratur. Överhuvudtaget upptäcker man, att spåren från Hoffmanns främmande barn leder framåt till ett flertal litterära gestalter i den västerländska litteraturen. Bland annat har kopplingar gjorts mellan det främmande barnet och Pippi Långstrump, och en sak är säker; när man har läst sagan om de två små syskonen och det främmande barnet, kan man aldrig riktigt läsa om Pippi och Tommy och Annika på samma sätt längre.³ Motivet med det främmande barnet var i sig inte något nytt. Det återfinns till exempel i gamla folksagor – gärna med religiösa förtecken – och i mytologien, inte minst i de indiska gudasagor som på allvar började nå oss under 1600- och 1700-talet, under den begynnande orientalismen, och i vilka gudarna kunde nedstiga till oss människor i gestalt av ett litet barn. Men Hoffmanns saga var ändå på flera sätt nyskapande och fick stort genomslag genom framställningen av en speciell motivsfär som har lämnat avtryck långt fram i tiden. Här har det främmande barnet antagit karaktären av det lilla Jesusbarnet, alltså ett slags frälsargestalt som står för det gudas princip. När barnet visar sig för de båda syskonen, sker det till beskrivningar av vacker musik och klart ljussken och med starka färger som accentuerar skönheten och livsglädjen i naturen. Under romantiken arbetade man mycket med att förmedla sinnesintryck i texterna, och kännetecknande för Hoffmanns författarskap är en tydlig övervikt av ljudrelaterade fenomen i texten, vilka gör det möjligt för läsaren att ta del av skeendet på en auditiv nivå.⁴ I den här sagan förekommer dock rikligt av både ljus och ljud och i viss mån även dofter. Genom hela ”Det främmande barnet” återkommer ett synestetiskt spel mellan olika sinnesintryck, där ljus och mörker respektive musik och tystnad fungerar i ett mot- och samspel, där de både kontrasterar varandra och förstärker varandra. Efter Tintes uppdykande tystnar naturen och allt är öde ute i skogen. Den döda lärdomen som gnomfursten och hans anhang står för, kännetecknas av den becksvarta färg som är gnomfurstens signum och av ovädrets mörka moln som sänker sig över de båda syskonen. Och mot det vackra, ljusomstrålade främmande barnet står således dess motsatts; ondskan, representerad av den fule och skrämmande magister

Tinte. I texten finns flera hänvisningar till Goethes *Faust*, och magister Tinte själv, framställd som fluga, är naturligtvis ingen annan än djävulen personifierad. Flera forskare har pekat på den gamla föreställningen av Satan som bevingad eller i fluggestalt och hänvisat till det stycke i vilket Faust frågat Mephistopheles vem han är, men inte fått något svar, och då säger: "Bland folk som du hör det till pjäsen,/att namnet anger klart ert väsen./Fördärvaren man kallar er,/Flugfursten, Lögnaren och annat mer./Vem är du, säg?"⁵ Det skrämmande med Tinte och hans strävan att beskriva allt vetenskapligt, är att det sker på bekostnad av poesin, av tillvarons fantastiska dimension, alltså allt det som det främmande barnet står för. Men här och var i texten dyker också mera oskyldiga och humoristiska blinkningar åt Goethe upp. Efter att informatorn mot slutet jagats iväg, kritiserar barnens mor hans märkliga beteende och menar att: "en informator som har ett sånt gräsligt beteende kan bara göra ont, där han ska göra gott" – en liten lek med de kanske mest berömda orden i hela *Faust*-dramat: "Vem är du, säg?/Del av den kraft, vars lott/är: alltid vilja ont, alltid verka gott."⁶

Hoffmann skrev sagan om det främmande barnet som julklapp till den gode vännen Eduard Hitzigs barn, samma barn som året innan hade fått sagan om Nötknäpparen. Efter Hoffmanns död 1822 blev Hitzig den första att skriva en biografi över honom, och en rolig sak som han tar upp (och som även andra vänner till Hoffmann nämnt i olika sammanhang), är att Hoffmann tyckte om barn, och när han var på besök brukade vännernas barn flockades kring honom för att få höra en saga, vilket han gärna bistod med. Enligt samstämmiga vittnesmål lär han ha berättat de rysligaste historier för de förtjust skrämde barnen, och som svensk kommer man osökt att tänka på hur Krösa-Maja berättar sina hemska skrönor för Emil och Ida som så gärna vill bli skrämde. Nå, här är nu en saga att verkligen skrämmas av, en saga som i all sin förmenta enkelhet har kommit att utgöra en milstolpe i utvecklingen av den fantastiska berättelsen. Att översätta denna fascinerande text har varit ett sant nöje. Icke desto mindre vill jag varmt rekommendera den tyskkunniga läsaren att unna sig nöjet att ta del av den hoffmanska språkträdgården i original.

Stockholm i april 2008
Barbara Knochenhauer

Noter

1 *Barn-sagor; hvilka äfwen kunna läsas af Fullwuxna*, Af Hoffmann, Fouqué, Arndt, Grimm m.fl, Upsala 1821.

2 *Kinder-Mährchen*, E.W. Contessa, Friedrich Baron de la Motte Fouqué & E.T.A. Hoffmann, Bd 1-2, Berlin 1816-1817. Föreliggande översättning utgår från den textkritiska utgåvan: E.T.A. Hoffmann: *E.T.A. Hoffmann. Sämtliche Werke*, Bd 4 *Die Serapions-Brüder*, Wulf Segebrecht (Hrsg) & Ursula Segebrecht (Mitarb), Frankfurt a.M 2001.

3 Se t ex Angelika Nix: *Das Kind des Jahrhunderts im Jahrhundert des Kindes. Zur Entstehung der phantastischen Erzählung in der schwedischen Kinderliteratur* (diss), Freiburg i.B 2002, där Nix följer spåren från Hoffmanns främmande barn fram till Elsa Beskows Putte i blåbärsskogen, Selma Lagerlöfs Nils Holgersson och Astrid Lindgrens Pippi Långstrump. Även Bettina Kümmerling-Meibauer har pekat på spåren från Hoffmann till Astrid Lindgren, senast i *Barnboken* 1-2, 2007, s 83-91.

4 Mer om ljudmåleri och fonetiska effekter i ”Das fremde Kind”: Barbara Knochenhauer: *Ut musica prosa. Musikaliseringens former och funktioner i några texter av E.T.A. Hoffmann* (diss), Stockholm 2004, s 99-134.

5 Se t.ex Lothar Pikulik: *E.T.A. Hoffmann als Erzähler. Ein Kommentar zu den ‘Serapions-Brüdern’*, Göttingen 1987, s 142 + s 146.

6 Johann Wolfgang Goethe: *Faust*. Sorgespelets första del, översättning Britt G. Hallqvist, Stockholm 2003.

DET FRÄMMANDE BARNET

Herr von Brakel på Brakelheim

Det var en gång en adelsman som hette herr Thaddäus von Brakel och som bodde i den lilla byn Brakelheim, som han hade ärvt efter sin avlidne far, den gamle herr von Brakel, och som nu alltså var hans egendom. De fyra lantbrukare som förutom han bodde i den lilla byn kallade honom nådig herrn, trots att han, precis som de, gick omkring med slätt, utkammat hår, och endast om söndagarna, när han for till kyrkan i den stora grannbyn med sin fru och sina båda barn, som hette Felix och Christlieb, i stället för den grova bomullsjacka som han annars bar, tog på sig en fin grön klädedräkt och en röd väst med gyllene flätband, som klädde honom mycket bra. Just de lantbrukarna brukade också, om man frågade dem: ”Hur kommer jag till herr von Brakel?” alltid svara: ”Bara rakt fram genom byn upp på kullen där björkarna står, där är nådig herrns slott!” Men nu vet ju alla, att ett slott måste vara en stor hög byggnad med många fönster och dörrar, ja till och med med torn och glänsande vindflöjlar. Men av allt det fanns inte ett spår uppe på kullen med björkarna. I stället stod där bara ett nätt litet hus med några få små fönster, som man knappt kunde se förrän man var tätt inpå det. Om det skulle hända, att man plötsligt stannade upp framför den höga porten till ett stort slott och helt tappade lusten att gå in på grund av de isande luftdrag som strömmade emot en och de stirrande blickarna från de döda ögonen hos de sällsamma stenstoderna som likt grå väktare lutade sig mot murarna, och hellre vände om, så var det rakt inte fallet med herr Thaddäus von Brakels lilla hus. Om redan de vackra slanka björkarna i den lilla skogen vänligt vinkat mot oss med sina lövklädda grenar, likt armar utsträckta som till hälsning, och om de glatt rasslande och susande hade viskat till oss: ”Välkomna, välkomna till oss!” så var det nu dessutom med huset, som om älskliga röster

ropade ur de spegelblanka fönstren, ja överallt ur det mörka, kraftiga vildvinet som beklädde murarna ända upp till taket: ”Men så kom in, kom in, du kära trötta vandrare, här är så trivsamt och gästvänligt!” Det bekräftade sen också svalorna som glatt kvittrande flög in och ut ur sina bon, och den gamla ståtliga storcken tittade allvarligt och klokt ner från rökfångaren och sa: ”Jag har nu bott här månet kärt år under hela sommaren, och nån bättre inkvartering finns inte på hela jorden. Kunde jag bara betvinga min medfödda reslust, och om det bara inte var så kallt här om vintern och veden så dyr, så skulle jag aldrig flytta på mig.” – Så trevligt och nätt var herr von Brakels hus, även om det ju inte alls var något slott.

Det förnäma besöket

En morgon gick fru von Brakel upp väldigt tidigt och bakade en kaka, som hon använde mycket mer mandlar och russin till än till självaste påskkakan, och därför blev också den här mycket mera lyckad. Under tiden piskade och borstade herr von Brakel sin gröna rock och sin röda väst och Felix och Christlieb kläddes i de finaste kläder de hade. ”Idag”, sa sen herr von Brakel till barnen, ”idag får ni inte springa ut i skogen som annars, utan ni måste stanna inne lugnt och stilla så att ni ser rena och snygga ut när nådig herr onkel kommer!” – Solen hade dykt fram ur dimman, ljus och vänlig och strålade guldlysande in genom fönstren. I den lilla skogen susade morgonvinden och finkar och siskor och näktergal jubilerade om vartannat och drillade de gladaste små visor. Christlieb satt lugn och inåtvänd vid bordet: än rättade hon till de röda rosetterna på sin lilla klänning, än försökte hon ihärdigt fortsätta på sin stickning, vilket inte riktigt ville sig idag. Felix, som pappan hade satt en fin bilderbok i händerna på, tittade bort över bilderna mot den vackra lilla björkskogen, där han annars fick springa omkring av hjärtans lust ett par timmar varje morgon. ”Åh, det är så vackert där ute”, suckade han för sig själv, när nu dessutom den stora gårdvaren, som hette Sultan, hoppade omkring skällande och morrande framför fönstret, sprang en bit mot skogen, vände igen och på nytt morrade och skällde som om han ville ropa till den lille Felix: ”Kommer du inte med ut i skogen? Vad gör du därinne i stugmörkret?” Då kunde Felix inte hålla sig längre av otålighet. ”Åh, snälla mamma, låt mig gå ut en liten stund i alla fall!”

Så ropade han högt, men fru von Brakel svarade: ”Nej, nej, stanna nu snällt i rummet. Jag vet nog hur det går, för när du springer iväg måste Christlieb följa med, och sen rasar ni omkring bland buskar och snår och klättrar i träd! Och så kommer ni tillbaka varma och nedsmutsade och onkeln säger: ”Vad är det här för gräsliga bondungar, så får inga Brakels se ut, varken stora eller små.” Felix slog otåligt igen bilderboken och sa modfällt med tårar i ögonen: ”Om nådig herr onkel talar om hemska bondungar, så har han nog inte sett Peter Vollrad eller Annliese Hentschel eller alla barnen här i byn, för jag vet då inte hur det skulle kunna finnas finare barn än de.” ”Ja, verkligen”, ropade Christlieb, som om hon just vaknat ur en dröm, ”och är inte Grete Schulz ett fint barn, även om hon inte har så fina röda rosetter som jag.” ”Prata inte såna dumheter”, ropade modern, halvt förtörd, ”ni förstår ju inte vad nådig onkel menar –” Allt bevekande tal om hur underbart det var i skogen just idag, hjälpte inte, Felix och Christlieb måste stanna inne och det var en desto större pina, som kakan för gästerna stod på bordet och spred de ljuvligaste dofter, men den fick inte skäras upp förrän onkeln hade kommit. ”Ack, om han bara ville komma, om han bara ville komma nån gång!” så ropade de båda barnen och nästan grät av otålighet. Äntligen kunde man höra kraftigt hästtramp och en droska körde fram. Den var så blank och rikligt smyckad med gyllene ornament, att barnen blev alldeles förstummade, för de hade aldrig sett något liknande. En stor, magerlagd man gled via armarna på jägaren, som öppnat vagnsdörren, ut i armarna på herr von Brakel, mot vars kind han två gånger mjukt la sin egen och tyst viskade: ”Bon jour, min käre kusin, inget besvär för min skull bara, jag ber dig.” Under tiden hade jägaren också låtit en tjock liten dam med väldigt röda kinder och två barn, en pojke och en flicka, glida ur droskan ner på marken, vilket han gjorde så bra, att de alla landade på fötterna. När de nu stod där allihopa, klev Felix och Christlieb fram, precis som far och mor inpräntat i dem, och fattade tag i varsin av den långe magre mannens händer och sa, medan de kysste den: ”Varmt välkommen till oss, käre nådig herr onkel!” Sen gjorde de samma sak med den lilla tjocka damens händer och sa: ”Varmt välkommen till oss, kära nådig fru tant!” Sen gick de till barnen, men blev stående helt förbluffade, för såna barn hade de aldrig nånsin sett. Pojken bar långa vida knäbyxor och en liten jacka i scharlakansrött kläde, alldeles översållad med gyllene snörband och galoner och en liten blank sabel vid sidan, men på huvudet hade han en märklig röd

mössa med en vit fjäder, under vilken han tittade fram slött och skyggt med sitt blekgula ansikte och sina matta, sömniga ögon. Flickan hade visserligen på sig en vit liten klänning, precis som Christlieb, men med förskräckligt mycket snoddar och spetsar, och hennes hår var mycket märkligt flätat och virat rakt uppåt, och där ovanpå glimmade en blank liten krona. Christlieb tog mod till sig och tänkte ta den lilla i hand, men denna drog snabbt tillbaka handen och visade upp en så harmsen, jämmerlig min, att Christlieb blev alldeles förskräckt och lät henne vara. Och Felix ville bara titta lite närmare på pojkens vackra sabel och grep efter den, men pojken började skrika: ”Min sabel, min sabel, han tänker ta min sabel” och sprang till den magre mannen och gömde sig bakom honom. Det gjorde Felix röd i ansiktet, och han sa väldigt förargad: ”Jag ville ju inte ta din sabel – dumma pojke!” De sista orden mumlade han bara mellan tänderna, men herr von Brakel hade nog hört allt och verkade mycket förlägen över det, för han fingrade på knapparna i västen och ropade: ”Men Felix!” Den tjocka damen sa: ”Lilla Adelgunde, Herrmann, barnen tänker inte göra er illa, var nu inte så tafatta”; men den magre herrn viskade: ”De kommer nog att lära känna varandra.” Han tog fru von Brakel i handen och förde henne in i huset, herr von Brakel följde efter med den tjocka damen vid vars klänningssläp lilla Adelgunde och Herrmann hängde. Christlieb och Felix gick efter. ”Nu skär de upp kakan”, viskade Felix i sin systems öra. ”Oh ja, oh ja”, svarade denna full av glädje, ”och sen springer vi härifrån, in i skogen”, fortsatte Felix, ”och bryr oss inte om de där främmande fjantiga dumbommarna”, la Christlieb till. Felix gjorde ett språng i luften, och så gick de in i huset. Adelgunde och Herrmann fick inte äta nån kaka, eftersom de, enligt föräldrarna, inte tålde sånt, de fick istället varsin liten skorpa, som jägaren tog fram ur en medhavd ask. Felix och Christlieb högg duktigt in på den bastanta kakbit, som deras snälla mor räckt var och en av dem, och var vid gott mod.

Hur det vidare gick till vid det förnäma besöket

Den magre mannen, som hette Cyprianus von Brakel, var visserligen köttslig kusin till herr Thaddäus von Brakel, men han var mycket förnämre än denne. Ty förutom det att han hade grevetitel, bar han även på varje rock en stor silverstjärna, ja till och med på sin hemmarock.

Därför hade Felix också, när kusinen ett år tidigare tittat in hos herr Thaddäus von Brakel en stund, men alldeles ensam, utan den tjocka damen som var hans fru och utan barnen, frågat honom: ”Hör nu, nådig herr onkel, har du blivit kung?” I sin bilderbok hade Felix nämligen en avporträtterad kung, som bar en likadan stjärna på bröstet, och då trodde han ju, att onkeln nu också hade blivit kung, eftersom han bar stjärnan. Onkeln hade skrattat mycket över frågan den gången och svarat: ”Nej, min lille gosse, kung är jag inte, men väl kungens trognaste tjänare och minister, som regerar över många människor. Om du hade hört till familjen von Brakels grevliga linje, så hade du i framtiden kanske också kunnat bära en sån stjärna som jag, men nu är du ju bara en enkel ’von’, som det inte kan bli något ordentligt av.” Felix hade inte alls förstått vad onkeln menade, och herr Thaddäus von Brakel tyckte, att det inte heller var nödvändigt. – Nu berättade onkeln för sin tjocka fru, hur Felix hade trott att han var kung, då ropade hon: ”Oh, ljuva kära rörande oskuld!” Och nu måste både Felix och Christlieb komma fram ur vrån, där de under fniss och skratt hade förtärt sin kaka. Modern torkade strax av kaksmulor och russinrester om munnen på dem båda och överlämnade dem så till nådig onkel och nådig tant, som under höga utrop: ”Oh, ljuva kära natur! Oh, lantliga oskuld!” kysste dem och tryckte stora påsar i händerna på dem. Herr Thaddäus von Brakel och hans fru fick tårar i ögonen över de förnäma släktingarnas godhet. Men Felix hade öppnat påsen och funnit att det var karameller i den, som han duktigt högg in på, och Christlieb gjorde genast som han. ”Men min lille gosse”, ropade nådig onkeln, ”så kan du inte göra, du förstör ju dina tänder, du måste allt vackert suga så länge på gotterna, att de smälter i munnen.” Men då skrattade Felix nästan högt, och sa: ”Nej men, käre nådig onkel, tror du, att jag är ett litet lindebarn som måste suga, för att jag inte har några rejäla tänder att bita med ännu?” Och med det stoppade han in en ny karamell i munnen och bet till så kraftigt, att det knistrade och knastrade. ”Oh, ljuva naivitet”, ropade den tjocka damen, onkeln föll in, men svetten pärlade på herr Thaddäus von Brakels panna; han skämdes väldeliga över Felix oartighet och modern mumlade i hans öra: ”Gnissla inte så med tänderna, stygga pojk!” Då blev den stackars Felix, som inte trodde att han gjorde något illa, alldeles bestört, han tog långsamt ut den halvsmälta karamellen ur munnen, la den i påsen och räckte den till onkeln, medan han sa: ”Ta för all del med dig dina

sötsaker igen, om det inte är meningen att jag ska äta dem.” Christlieb, som var van att alltid göra som Felix, gjorde samma sak med sin påse. Det tyckte herr Thaddäus var alltför illa, han utbrast: ”Ack, min högst ärade, nådig herr kusin, ha överseende med den enfaldige gossens tölpaktighet, men ni vet, så här ute på landet och under så begränsade förhållanden – Ack den som ändå kunde uppfostra så värlartade barn som ni!” – Greve Cyprianus log självbelåtet och förnämt, i det att han såg bort mot Herrmann och Adelgunde. De hade för länge sen ätit upp sina skorpor och satt nu tysta och stilla på sina stolar, utan att förändra en min, utan att röra på sig eller ändra ställning. Den tjocka damen log likaså, i det hon viskade: ”Ja, käre herr kusin, våra barns uppfostran ligger oss varmare om hjärtat än något annat.” Hon gav greve Cyprianus en vink och denne vände sig genast till Herrmann och Adelgunde och ställde alla möjliga frågor till dem, vilka de besvarade med största snabbhet: det handlade om många städer, floder och berg, som skulle ligga många tusen mil inåt landet och som bar de sällsammaste namn. Likaså kunde de båda beskriva precis hur de djur såg ut, som skulle bo i vilda trakter i de mest avlägsna väderstreck. Sen pratade de om främmande buskar, träd och frukter, som om de själva hade sett dem, ja som om de själva skulle ha smakat på frukterna. Herrmann beskrev exakt hur det hade gått till under ett stort slag för trehundra år sen, och kunde nämna namnen på alla generaler som hade varit med. Till slut talade Adelgunde till och med om stjärnorna och påstod, att de allra sällsammaste djur och andra figurer satt där uppe på himlen. Felix blev då väldigt rädd och orolig, han flyttade sig närmare fru von Brakel och frågade tyst i hennes öra: ”Ack Mamma! Kära Mamma! Vad är allt det där de pladdrar och sladdrar om?” ”Håll mun, dumma pojke”, viskade modern till honom, ”det där är vetenskaperna!” Felix blev förstummad. ”Det är förbluffande, det är oerhört! Och i den späda åldern!” så ropade herr von Brakel om och om igen, men fru von Brakel suckade: ”Oh, herre Jemine! oh, vilka änglar de är! Oh, vad ska det bli av våra små, härute på den ensliga landsbygden.” När nu herr von Brakel stämde in i fru von Brakels klagan, tröstade greve Cyprianus dem båda, i det han lovade, att snart skicka en lärd man till dem, som skulle ta över barnens undervisning helt utan kostnad. Under tiden hade den vackra droskan kört fram igen. Jägaren steg in med två stora askar, som Adelgunde och Herrmann tog och överräckte till Christlieb och Felix. ”Tycker ni

om leksaker, mon cher? Här har jag tagit med några åt er av det finaste slag”, så talade Herrmann och bugade sig elegant. Felix kände sig nedslagen, han blev ledsen, han visste inte själv varför. Han höll asken lite frånvarande i händerna och mumlade, ”Jag heter inte Mon schär utan Felix, och inte heller *ni* utan *du*.” – Även för Christlieb låg tårarna närmre än skrattet, trots att de ljuvligaste dofter, som från alla möjliga sötsaker, strömmade ur asken som hon fått av Adelgunde. Vid dörren hoppade och skällde Felix trogna vän och älskling Sultan, som han brukade. Men Herrmann blev så rädd för hunden, att han snabbt sprang tillbaka in i stugan och började gråta högt. ”Han gör dig ju inte illa”, sa Felix, ”han gör dig ju inte illa, varför tjuter och skriker du så? Det är ju bara en hund, och du har ju redan sett de hemskaste djur? Och om han nu också skulle rusa emot dig, så har du ju en sabel?” Det hjälpte inte vad Felix sa till honom, Herrmann fortsatte att skrika, tills jägaren tog honom på armen och måste bära in honom i droskan. Överväldigad av broderns smärta, eller Gud vet av vilken annan anledning, började Adelgunde plötsligt också tjuta häftigt, vilket satte igång den arma Christlieb, så att även hon började hulka och gråta. Under detta skrik och jämmer från de tre barnen, for greve Cyprianus von Brakel iväg från Brakelheim, och så slutade det förnäma besöket.

De nya leksakerna

Så snart droskan med greve Cyprianus von Brakel och hans familj hade rullat iväg nerför kullen, kastade herr Thaddäus raskt av sig den gröna rocken och röda västen, och när han lika raskt hade tagit på sig den vita klädesjackan och dragit den breda kammen två, tre gånger genom håret så tog han ett djupt andetag, sträckte på sig och ropade: ”Gud ske lov!” Även barnen tog snabbt av sina små söndagskläder och kände sig glada och lätta. ”Ut i skogen, ut i skogen!” ropade Felix, medan han försökte hoppa så högt han kunde. ”Ska ni inte se först, vad Herrmann och Adelgunde haft med åt er?” Så talade modern, och Christlieb, som hade tittat nyfiket på askarna redan medan hon tagit av sig, tyckte att de väl kunde göra det först, efteråt fanns det ju tillräckligt med tid att springa ut i skogen. Felix var väldigt svår att övertala. Han sa: ”Vad kan väl den där enfaldiga pojken med sina vida knäbyxor och hans syster med sina smyckesband ha tagit med för speciellt åt oss? När det gäller

vetenskaperna, så visst, de rabblar han ju upp riktigt bra, men först pladdrar han om lejon och björnar och vet hur man fångar elefanter, och sen blir han rädd för min Sultan. Han har en sabel vid sidan, men tjuter och skriker och kryper under bordet. Det är mig allt en fin jägare, det!”

”Ack, snälla kära Felix, låt oss ändå öppna askarna bara lite grann!” Så bad Christlieb, och eftersom Felix alltid ville vara henne till viljes, så avstod han tills vidare från att springa ut i skogen, och satte sig tålmodigt ned med Christlieb vid bordet där askarna stod. Modern öppnade dem, men då – Vet ni, mina allrasom käraste läsare! Ni har säkert alla varit med om, att ni vid tiden för den glada årsmarknaden eller helt visst till julen, fått rikligt med alla möjliga vackra skänker i gåva av era föräldrar eller andra kära vänner. Tänk er, hur ni jublade av glädje, när blänkande soldater, små positivhalare, vackert pyntade dockor, sirliga husgeråd, präktiga färgglada bilderböcker m.m, låg och stod omkring er! Lika stor glädje som ni kände då, upplevde nu Felix och Christlieb, ty en väldigt riklig utdelning av de nättaste, mest glänsande skänker kom fram ur askarna, och dessutom fanns där också alla möjliga sötsaker, så att barnen gång på gång slog ihop händerna och utropade: ”Oh, så fint!” Det var bara en påse med karameller som Felix med förakt la åt sidan, och när Christlieb bad att han åtminstone inte skulle kasta ut kandissockret genom fönstret, som han just tänkte göra, så lät han visserligen bli det, men han öppnade påsen och kastade några karameller åt Sultan, som under tiden kommit insvansande. Sultan luktade på dem och vände sen misräknande bort nosen. ”Ser du, Christlieb”, ropade Felix nu triumferande, ”ser du, inte ens Sultan vill äta de där otäcka sakerna.” För övrigt bland leksakerna glädde sig Felix mest åt en ståtlig jägare som, om man drog i en liten tråd som sköt ut baktill under hans jacka, la an sin bössa och sköt mot ett mål som var placerat tre spann* framför honom [*gammalt längdmått, ca 20 cm. Ö.a]. Därefter skänkte han sitt gillande åt en liten mansfigur som visste att bocka och buga artigt och som klinkade på sin harpa om man vred om en skruv; men mest av allt tyckte han om en bössa och en jaktkniv, båda av trä och försilvrade, liksom en ståtlig husarmössa och en patronväska. Christlieb blev så väldigt glad åt en mycket vackert pyntad docka och en komplett uppsättning nätta husgeråd. Barnen glömde skog och mark och roade sig med leksakerna ända till sent på kvällen. Sen gick de till sängs.

Vad som tilldrog sig i skogen med de nya leksakerna

Dagen därpå tog barnen åter vid, där de slutat föregående kväll: det vill säga, de tog fram askarna, rotade fram sina leksaker och roade sig med dem på mångahanda sätt. Precis som igår sken solen in klart och vänligt genom fönstren, björkarna som hälsades av den susande morgonvinden rasslade och viskade, och siska, fink och näktergal jubilerade i de vackraste, muntraste små sånger. Då kände Felix hur hans jägare, hans lilla mansfigur och hans bössa och patronväska gjorde honom vemodig och fick hjärtat att snöras ihop i bröstet på honom. ”Ack”, ropade han plötsligt, ”ack, det är ju vackrare där ute, kom Christlieb! Låt oss springa ut i skogen!” Christlieb hade just klätt av den stora dockan och skulle just klä på henne igen, därför ville hon inte ut, utan bad: ”Kära Felix, ska vi inte leka lite till här i alla fall?” ”Vet du vad, Christlieb,” sa Felix, ”Vi tar med de bästa av våra leksaker ut. Jag spanner på mig min jaktkniv och hänger geväret över axeln, så ser jag ut som en jägare. Den lille jägaren och den lille spelmannen kan följa med mig, och du Christlieb kan ta med din stora docka och det bästa av dina husgeråd. Kom bara, kom!” Christlieb klädde raskt på dockan helt och hållet och så sprang de båda barnen med sina leksaker ut i skogen, där de slog sig ner på en vacker liten grön plats. De hade lekt en stund och Felix lät just sin harpspelare spela sitt lilla stycke, när Christlieb sa: ”Vet du, käre Felix, att din spelman inte alls spelar fint? Hör bara, hur hemskt det där eviga Ting – ting – ping – ping låter här i skogen. Fåglarna tittar fram så nyfiket ur buskarna, jag tror, att de riktigt gör narr av den där enfaldige harpspelaren, som försöker spela till deras sång.” Felix vred kraftigare och kraftigare på skruven och ropade till slut: ”Du har rätt, Christlieb! Det låter ju hemskt, som den lille mannen spelar, vad har jag väl för hjälp av hans buganden och bockanden – jag skäms rejält inför finken därborta, som blinkar åt mig med så sluga ögon. – Men han ska spela bättre – ska spela bättre!” Och därmed vred Felix så kraftigt på skruven, att Krack – krack – hela lådan som den lilla harpspelaren stod på brast i tusen bitar och hans armar föll av, söndersmulade. ”Åh – åh!” ropade Felix; ”Ack, den lille spelmannen!” ropade Christlieb. Felix betraktade ett ögonblick den sönderbrutna leksaken, sa sen: ”Det var en dum, enfaldig figur, som spelade upp dåliga saker och gjorde miner och bockade och bugade som kusin Knäbyxa,” och kastade iväg harpspelaren långt in i det djupaste buskage. ”Tacka vet jag min jägare,”

sa han vidare, ”han träffar målet gång på gång.” Nu lät Felix den lille jägaren exercera duktigt. Men när han hade hållit på en stund, sa Felix: ”Fast det är dumt, att den lille mannen bara skjuter mot målet hela tiden, vilket, som pappa säger, inte är något för en jägare. Han måste skjuta efter hjortar – rådjur – harar i skogen, och träffa dem i flykten. – Den här mannen *ska* inte skjuta mot målet längre.” Med det bröt Felix loss måltavlan, som var placerad framför jägaren. ”Skjut ut i det fria nu”, ropade han, men han kunde dra i den lilla tråden så mycket han ville, den lille jägarens armar hängde slappt ner. Han la inte an bössan mer, han sköt inte mer. ”Ha ha”, ropade Felix, ”inne i stugan kunde du minsann skjuta mot målet, men i skogen, där jägaren har sin hemvist, där går det inte. Du är väl rädd för hundar också och skulle springa härifrån med din bössa om det kom en, som kusin Knäbyxa med sin sabel! – Åh du, din enfaldiga odugliga sälle”, och med det slungade Felix iväg jägaren efter spelmannen in i det djupa buskaget. ”Kom! Låt oss springa lite”, sa han sen till Christlieb. ”Ack ja, käre Felix”, svarade denna, ”min vackra docka ska springa med, det blir roligt.” Så tog Felix och Christlieb dockan vid varsin arm och satte av i fullt språng genom buskarna, nedför kullen, och vidare och vidare ända till dammen som var omgärdad av hög vass och som hörde till herr von Brakels egendom och där han emellanåt plägade skjuta vildänder. Här blev barnen stående och Felix sa: ”Låt oss jaga lite, jag har ju faktiskt en bössa, vem vet om jag inte kan skjuta en and i vassen lika väl som pappa kan.” Men i det ögonblicket ropade Christlieb högt: ”Ack, min docka, vad har hänt med min vackra docka!” Och den stackarn såg verkligen för bedrövlig ut. Varken Christlieb eller Felix hade tagit hänsyn till dockan medan de sprang, och så kom det sig, att hon rivit sönder sina kläder helt och hållet på de risiga snåren och till och med brutit båda de små benen. Av det vackra vaxansiktet fanns knappt något spår längre, så sargat och hemskt såg det ut. ”Ack, min docka, min vackra docka”, klagade Christlieb. ”Där ser du nu”, sa Felix, ”vilka dumma saker de främmande barnen hade med åt oss. Din docka är ju ett klumpigt, enfaldigt våp, som inte ens kan springa med oss, utan att hon genast river och sliter sönder allt hon har på sig – ge hit henne.” Christlieb räckte sorgset den vanställda dockan till sin bror och kunde inte låta bli att högt ropa ”Ack, ack!”, när han utan vidare slungade iväg den i dammen. ”Men så sörj inte”, tröstade Felix sin syster, ”sörj nu inte över den där fåniga saken. Om jag skjuter en and så ska du få de vackraste fjädrarna som bara går att finna

i de granna vingarna.” Det rasslade i vassen, då la Felix strax an sin träbössa, men sänkte den i samma ögonblick igen och såg eftertänksamt framför sig. ”Jag är allt *själv* en dåraktig pojke,” sa han sen tyst, ”hör inte krut och kulor till, när man ska skjuta, och har jag någotdera? – Kan jag över huvud taget ladda en träbössa med krut? – Vad är den här dumma träsaken till för egentligen? – Och jaktkniven? – Också av trä! – det går inte att skära eller sticka med den – kusinens sabel var säkert också av trä, det var därför han inte ville dra den, när han blev rädd för Sultan. Jag märker nog, att kusin Knäbyxa bara ville göra narr av mig, med sina leksaker som ska föreställa något, men är odugliga ting.” Och med det slungade Felix bössa, jaktkniv och till sist även patronväskan i dammen. Men Christlieb var bedrövad över förlusten av dockan och inte heller Felix kunde värja sig mot missmodet. Så gick de sakta hemåt, och när modern frågade: ”Men barn, var har ni era leksaker”, berättade Felix helt uppriktigt, hur han blivit förd bakom ljuset med jägaren, med den lille harpspelaren, med bössan, jaktkniven och patronväskan, och hur Christlieb blivit förd bakom ljuset med dockan. ”Ack,” ropade fru von Brakel halvt förtörnad, ”ni enfaldiga barn, ni vet ju inte hur ni ska handskas med de vackra, fina sakerna.” Men herr Thaddäus von Brakel, som hade åhört Felix berättelse med synbart välbehag, sa: ”Låt barnen hållas bara, i själva verket är jag väldigt nöjd med, att de blivit av med de främmande leksakerna, som bara gjorde dem förvirrade och ängsliga.” Varken fru von Brakel eller barnen förstod, vad herr von Brakel egentligen ville säga med de orden.

Det främmande barnet

Felix och Christlieb hade sprungit ut till skogen i ottan. Modern hade noga inskräpt i dem att snart komma tillbaka, eftersom de nu måste sitta inne i stugan mycket mera och skriva och läsa mycket mer än annars, så att de inte skulle behöva skämmas alltför mycket inför informatorn som ju skulle komma alldeles snart. Därför sa Felix: ”Låt oss nu under den lilla stund, som vi får vara ute, hoppa och springa riktigt ordentligt!” Och de började också strax leka tafatt, men den här leken, precis som alla andra som de påbörjade, väckte efter bara några sekunder olust och leda hos dem. De förstod inte alls, hur det kunde komma sig, att de måste råka ut för tusen förargliga saker just

idag. Än fladdrade Felix mössa driven av vinden in i buskarna, än snavade han och föll på näsan när han sprang i full fart, än fastnade Christlieb med kläderna i törnesnåren eller så stötte hon foten mot en vass sten så att hon måste skrika högt. Snart gav de upp helt att leka och gick sakta nedstämda genom skogen. ”Vi kan lika gärna gå hem” sa Felix, men istället för att gå vidare, kastade han sig ner i skuggan av ett vackert träd. Christlieb följde hans exempel. Där satt nu barnen fyllda av missmod och stirrade tysta ner i marken. ”Ack”, suckade Christlieb till slut lågt, ”ack, om vi ändå haft kvar de vackra leksakerna!” – ”De”, gruffade Felix, ”de skulle vi inte ha nån nytta av, vi skulle i alla fall bara ha sönder och förstöra dem igen. Hör du, Christlieb! – Mamma har nog rätt ändå – leksakerna var bra, men vi kunde inte handskas med dem, och det beror på att vi inte har de rätta kunskaperna.” ”Ack, käre Felix”, ropade Christlieb, ”du har rätt, om vi hade känt till vetenskaperna lika bra utantill som de välputsade och utstyrda kusinerna, ack då skulle du fortfarande ha din jägare, din lille harpspelare, då skulle min vackra docka inte ligga i ankdammen! – vi okunniga stackare – ack, vi har inga kunskaper!” Och med det började Christlieb snyfta och gråta jämmerligt och Felix stämde in och båda barnen tjöt och klagade så att det ekade i skogen: ”Vi arma barn, vi känner inte till vetenskaperna!” Men plötsligt hejdade de sig och frågade alldeles förvånat: ”Ser du det där, Christlieb?” – ”Hör du det där, Felix?” – Ur de djupaste skuggorna i de mörka snåren som låg mittemot barnen, sågs ett sällsamt sken som likt mjuka månstrålar fladdrade över bladen som dallrade av fröjd, och genom skogens susande gick en ljuv ton som när vinden stryker över harpor och smeksamt väcker de slumrande ackorden. Barnen blev alldeles underliga till mods, alla bekymmer hade vikit från dem, men ögonen stod fulla av tårar i en ljuv smärta de aldrig känt förut. I det att skenet strålade klarare och klarare genom buskaget och de underbara tonerna klingade högre och högre, klappade barnens hjärtan starkare. De stirrade in i glansen och ack! de såg det klart solbelysta, intagande anletet hos det älskligaste barn, som log och vinkade mot dem ur dungen. ”Åh, så kom bara till oss – kom bara till oss, du kära barn!” Så ropade både Christlieb och Felix, i det att de hoppade upp och fyllda av obeskrivlig längtan sträckte sina händer mot den förtjusande gestalten. ”Jag kommer – jag kommer”, ropade barnet med ljuv stämna ur buskarna och så lätt som vore det buret av den susande morgonvinden svävade det främmande barnet fram mot Felix och Christlieb.

Hur det främmande barnet lekte med Felix och Christlieb

”Jag hörde er gråta och klaga långt bort ifrån,” sa det främmande barnet, ”och då tyckte jag så synd om er, vad felas er, kära barn?” ”Ack, vi visste inte riktigt själva,” svarade Felix, ”men nu känns det, som om det var dig vi saknade,” – ”Ja, så är det,” föll Christlieb in, ”nu när du är här hos oss, är vi glada igen! Men varför har du varit borta så länge?” – För de båda barnen var det verkligen som om de känt det främmande barnet och lekt med det länge, och som om deras missmod bara berodde på att deras kära lekkamrat inte hade visat sig på länge. ”Visserligen,” sa Felix, ”har vi inga leksaker alls, eftersom jag min dumma pojke igår skändligen förstörde och kastade bort de vackraste, som kusin Knäbyxa hade givit mig, men leka ska vi väl i alla fall.” ”Åh, men Felix”, sa det främmande barnet, medan det skrattade högt, ”åh, hur kan du bara säga så. Sakerna som du kastade bort, de dög ju verkligen inte mycket till. Du och Christlieb, ni är ju båda helt omgivna av de mest praktfulla leksaker, som finns att skåda. ”Var då? – Var då?” – ropade Christlieb och Felix – ”Men så se er omkring,” sa det främmande barnet. – Och Felix och Christlieb la märke till, hur alla möjliga härliga blommor tittade fram som med glänsande ögon ur det täta gräset, ur den ulliga mossan, och däremellan gnistrade färgglada stenar, och kristallklara musslor och gyllene små skalbaggar dansade upp och ner och surrade lågt små visor. – ”Nu ska vi bygga ett palats, hjälp mig nu duktigt att samla ihop stenarna!” Så ropade det främmande barnet i det att det böjt till marken började plocka upp färgglada stenar. Christlieb och Felix hjälpte till, och det främmande barnet var så skickligt i att foga ihop stenarna, att höga pelare snart reste sig, vilka glimmade i solen som polerad metall, och över dem välvde sig ett luftigt gyllene tak. – Nu kysste det främmande barnet blommorna som tittade fram ur marken, då sköt de i höjden under ljuvt viskande och ömt omslingrande varandra bildade de doftande valvgångar, i vilka barnen sprang omkring fyllda av fröjd och hänförelse. Det främmande barnet klappade i händerna, då summade palatsets gyllene tak isär – små gyllene skalbaggar hade välvit det med sina täckvingar – och pelarna upplöstes i en porlande silverbäck, vid vars strand de färgglada blommorna slog sig ner och än tittade nyfiket på dess vågor, än lyssnade till dess barnsliga pladder, vaggande sina huvuden hit och dit. Nu plockade det främmande barnet grässtrån och bröt små kvistar av träden, som det strödde framför Felix

och Christlieb. Men grässtråna blev strax till de vackraste dockor som man bara kunde skåda och kvistarna till de mest hänförande små jägare. Dockorna dansade runt omkring Christlieb och lät henne ta dem i knät och viskade med fina små röster: ”Var god mot oss, var god mot oss, kära Christlieb.” Jägarna tumlade runt med varandra och klirrade med bössorna och blåste i sina jakthorn och ropade: ”Hallå! – Hallå! ut på jakt, ut på jakt!” – Då skuttade små harar fram ur snåren, följda av hundar, och jägarna sköt efter dem! – Det var en fröjd – Allting försvann igen och Christlieb och Felix ropade: ”Var är dockorna, var är jägarna?” Det främmande barnet sa: ”Oh, de står alla till ert förfogande, de är hos er varje ögonblick, om ni bara vill, men skulle ni nu inte hellre vilja springa lite genom skogen?” – ”Ack ja, ack ja!” ropade både Felix och Christlieb. Då fattade det främmande barnet deras händer och ropade: ”Kom, kom!” och så bar det av. Men inte kunde man kalla det att springa! – Nej! Barnen svävade i lätt flykt genom skog och mark och de färgglada fåglarna fladdrade högt sjungande och jubilerande omkring dem. Med en gång steg de högt – högt upp i luften. ”God morgon barn! God morgon, bror Felix!” ropade storken när den strök förbi! ”Gör mig inte illa, gör mig inte illa – jag ska inte äta era duvor!” skriade gamen gällt och svingade sig genom luften i ängslig fruktan inför barnen – Felix jublade högt, men Christlieb blev rädd. ”Jag tappar andan – ack, jag faller nog!” så ropade hon och i samma ögonblick sänkte sig det främmande barnet ner med sina lekkamrater och sa: ”Nu ska jag sjunga skogssången för er, som avsked för idag, i morgon kommer jag åter.” Så tog barnet fram ett litet valthorn, vars gyllene vindlingar var knappt skönjbara, likt lysande blomsterkransar, och började spela så vackert på det, att hela skogen ekade underbart av de ljuva tonerna, och näktergalarna, vilka liksom fladdrat fram vid valthornets rop och satt sig tätt intill barnet bland grenarna, sjöng därtill sina skönaste sånger. Men plötsligt klingade tonerna bort mer och mer och bara ett stilla susande flöt fram ur buskarna i vilka det främmande barnet tonat bort. ”I morgon – i morgon kommer jag åter!” så ropade det långt ur fjärran till barnen, som inte visste hur det var fatt med dem, för en sån inre glädje hade de aldrig känt förut. ”Ack, om det ändå bara var *morgon* igen!” så sa både Felix och Christlieb, i det de skyndsamt sprang hemåt, för att berätta för föräldrarna, vad som skett i skogen.

Vad herr von Brakel och fru von Brakel sa om det främmande barnet och vad som vidare hände med det

”Det är nästan så att jag tror, att barnen bara har drömt alltihopa!” Så sa herr von Brakel till sin hustru, när Felix och Christlieb, helt uppfyllda av det främmande barnet, inte kunde sluta att lovprisa dess väna väsen, dess behagfulla sång, dess underbara lekar. ”Men när jag tänkter på,” fortsatte herr von Brakel, ”att de ju inte båda kan ha drömt samtidigt och på samma sätt, så vet jag till slut inte, vad jag ska tro om det hela!” ”Bry inte din hjärna med det, käre make!” svarade fru von Brakel, ”jag slår vad om, att det främmande barnet inte är någon annan än skolmästarens Gottlieb från grannbyn. Han har sprungit över hit och satt alla möjliga griller i huvudet på barnen, men det ska han allt låta bli i framtiden.” Herr von Brakel höll inte alls med sin hustru, men för att likväl få veta mer hur det egentligen förhöll sig, ropades Felix och Christlieb fram och ombads exakt uppge, hur barnet hade sett ut och vad det haft på sig. Beträffande utseendet var båda överens om att barnet hade liljevit hy, rosenröda kinder, körsbärsröda läppar, glänsande blå ögon och guldlockigt hår och var så vackert att det inte gick att beskriva. Beträffande kläderna visste de dock bara så mycket som att barnet helt bestämt inte bar en blårandig jacka, likadana byxor och en svart mössa i läder, som skolmästarens Gottlieb. Å andra sidan lät allt, som de kunde säga på ett ungefär om barnets kläder, helt otroligt och oförnuftigt. Christlieb menade nämligen, att barnet bar en underbart vacker lätt, glänsande liten klänning av rosenblad; Felix däremot menade, att barnets klädedräkt glimmade i ljusst gyllene grönt, likt vårlöv i solskenet. Att barnet, fortsatte Felix, skulle kunna tillhöra någon skolmästare, det var inte att tänka på, ty gossen förstod sig alldeles för bra på jakt och hörde säkert hemma i de trakter där skogen och all jaktens nöjen har sin hemvist och han skulle komma att bli den bästa jägaren nånsin. ”Men Felix”, avbröt Christlieb honom, ”hur kan du bara säga, att den kära lilla flickan ska bli jägare. Visst verkar hon även förstå sig bra på jakt, men helt säkert ännu mycket bättre på att hushålla i hemmet, annars skulle hon inte ha klätt dockan så vackert åt mig och gjort så fina skålar!” Felix höll alltså barnet för en pojke, medan Christlieb däremot menade att det var en flicka, och de båda kunde inte enas därom. – Fru von Brakel sa att det inte var lönt, att man inlät sig på

såna tokerier med barnen, men herr von Brakel menade: ”Jag skulle ju bara behöva följa efter barnen ut i skogen och lyssna och speja och se, vad det väl är för ett sällsamt underbarn, som leker med dem, men det känns som om jag skulle fördärva ett stort nöje för dem då, och därför tänker jag inte göra det.” Nästa dag, när Felix och Christlieb sprang ut i skogen den vanliga tiden, väntade redan det främmande barnet på dem, och om det hittat på härliga lekar igår, så skapade det idag rent av de härligaste underverk, så att Felix och Christlieb gång på gång jublade högt av glädje och hänförelse. Det var på samma gång lustigt och väldigt näpet, att det främmande barnet medan de lekte kunde tala så förfinat och förståndigt med träden, buskarna, blommorna, med skogsbäcken. Och alla svarade de också så klart och tydligt, att Felix och Christlieb förstod allting. Det främmande barnet ropade in mot alsnåren: ”Hör ni, era pratmakare, vad är det nu ni susar och viskar om med varandra?” Då skakade grenarna kraftigare på sig och skrattade och susade: ”Ha – ha ha – vi gläder oss åt de älskvärda ting som vännen morgonvind viskade åt oss idag, när han svepte ner från de blå bergen i solstrålarnas sken. Han bringade oss tusen hälsningar och kyssar från den gyllene drottningen och några rejäla vingslag fulla av de ljuvaste dofter. ”Åh, tig bara,” avbröt blommorna buskarnas pladder, ”åh, så tig bara om den flyktige, som prålar med dofterna, som hans falska smekningar avlockar oss. Låt buskarna viska och susa, kära barn, men se på oss, lyssna på oss, vi älskar er alltför mycket och pyntar oss med de vackraste, mest glänsande färger varje dag, bara för att ni verkligen ska tycka om oss.” ”Och älskar vi inte er också, ni ljuva blommor?” så talade det främmande barnet, men Christlieb föll på knä och sträckte ut båda armarna brett, som om hon ville omfamna alla de härliga blommorna som sköt upp omkring henne, i det att hon ropade: ”Ack, jag älskar er ju allihop!” – Felix sa: ”Jag tycker också mycket om er, i era glänsande kläder, kära blommor, men jag står ändå på grönskans sida, med buskarna, med träden, med skogen, den måste ju skydda och försvara er, ni färggranna små barn!” Då susade det i de höga svarta granarna: ”Det är allt ett sant ord, du duktigste gosse, och du ska inte bli rädd för oss, när vår vän stormen kommer dragandes hitåt och vi träter lite häftigt med den råa sällen.” ”Nej då”, ropade Felix, ”knarra och stöna och susa ni bara riktigt ordentligt, ni gröna jättar, först då öppnar sig den duktige jägarens hjärta riktigt stort.” ”Det har du alldeles

rätt i”, så porlade och skvalpade skogsbäcken, ”det har du alldeles rätt i, men varför ska man alltid skynda, alltid ila i storm och i ostyrt, ihållande brus! – Kom! Var snälla och sätt er här i mossan och lyssna på mig. Jag kommer ur djupa schackt från fjärran, fjärran land – jag ska berätta vackra sagor för er och hela tiden något nytt, våg på våg och oupphörligt vidare och vidare. Och de vackraste bilder ska jag visa er, se mig bara rakt in i mitt blanka spegelansikte – luftigt himmelsblått – gyllene moln – buskar och blommor och skog – er själva, ni förtjusande barn, drar jag ömt djupt in i min famn!” – ”Felix, Christlieb”, så sa det främmande barnet, i det att det såg sig omkring med underbar älsklighet, ”Felix, Christlieb, så hör nu bara hur allting älskar oss. Men nu stiger aftonrodnaden redan bakom bergen och näktergalen kallar mig hem.” ”Åh, låt oss flyga lite mer”, bad Felix. ”Men inte så väldigt högt bara, då får jag sån väldig svindel”, sa Christlieb. Då tog det främmande barnet precis som igår både Felix och Christlieb i händerna och så svävade de uppåt i aftonrodnadens gyllene purpur och de färgglada fåglarnas muntra folk svärmade och larmade omkring dem – det var en glädje och ett jubel! I de glänsande molnen, liksom i dallrande flammor, såg Felix de underbaraste slott, helt av rubiner och andra gnistrande ädelstenar: ”Titta, oh så titta, Christlieb”, ropade han full av hänryckning, ”det är verkligen präktiga byggnader, låt oss bara flyga på duktigt, så kommer vi alldeles säkert dit.” Christlieb fick också syn på slotten och glömde all fruktan, eftersom hon inte längre tittade ner, utan såg oavvänt mot fjärran. ”Det är mina kära luftslott”, sa det främmande barnet, ”men vi hinner nog inte fram dit idag!” – Felix och Christlieb var som i en dröm och förstod inte själva, hur det kunde komma sig, att de plötsligt befann sig hemma hos far och mor.

Om det främmande barnets hemtrakter

Det främmande barnet hade byggt ett enastående härligt tält av höga slanka liljor, glödande rosor och färggranna tulpaner på den behagligaste platsen i skogen, mellan susande dungar, inte långt från bäcken. Under det tältet satt Felix och Christlieb med det främmande barnet och lyssnade till vad skogsbäcken i brokigt virrvarr pladdrade för allehanda sällsamheter. ”Jag förstår ju inte riktigt”, började Felix, ”vad han där nere berättar, och jag undrar om inte du själv, min käre,

käre gosse, skulle kunna säga allt, som han bara mumlar så obegripligt, mycket bättre till mig. Jag skulle över huvud taget gärna vilja fråga dig, varifrån du kommer och vart du alltid försvinner så snabbt, att vi aldrig hinner förstå hur det gått till?” – ”Vet du, min kära flicka”, föll Christlieb in, ”att vår mor tror, att du är skolmästarens Gottlieb?” ”Tig bara, din dumbom”, ropade Felix, ”Mor har aldrig sett den käre gossen, annars skulle hon aldrig tala om skolmästarens Gottlieb. – Men säg mig nu raskt, du käre pojke, var du bor, så att vi kan komma hem till dig i vinter när det stormar och snöar och man varken finner väg eller stig i skogen.” ”Ack ja!” sa Christlieb, ”nu måste du allt säga oss, var du hör hemma, vilka dina föräldrar är och framför allt vad du egentligen heter.” Det främmande barnet såg väldigt allvarligt, nästan sorgset framför sig och suckade djupt rakt ur hjärtat. Därpå, efter att ha varit tyst en stund, började det: ”Ack, kära barn, varför frågar ni efter min hemvist? Räcker det inte, att jag kommer till er varje dag och leker med er? – Jag skulle kunna säga till er, att jag hör hemma där bortom de blå bergen, som ser ut som krusiga, taggiga dimmoln, men om ni så skulle gå i dagar, oupphörligt och ständigt vidare, tills ni stode uppe på berget, så skulle ni se ytterligare andra berg, lika avlägsna, bortom vilka ni skulle behöva söka mitt hem, och när ni nått även dessa berg, skulle ni se ännu ett nytt, och så skulle det fortsätta för er, igen och igen och ni skulle aldrig nå mina hemtrakter.” ”Ack”, utropade Christlieb gråtfärdig, ”ack, då bor du väl flera hundra hundra mil från oss och är bara i våra trakter på besök?” ”Du förstår, kära Christlieb!”, fortsatte det främmande barnet, ”när du längtar riktigt mycket efter mig, så är jag strax hos dig och har med mig alla lekar, alla underverk från min hemvist till dig, och är inte det precis lika bra som om vi satt tillsammans i självaste mitt hem och lekte med varandra?” ”Men det är det ju inte”, sa Felix, ”för jag tror, att dina hemtrakter måste vara en väldigt härlig plats, alldeles full av alla de härliga saker, som du har med åt oss. Du kan försöka framställa resan dit så svår du vill för mig, så gott jag bara förmår, tänker jag i alla fall ge mig iväg. Det där med att dra fram genom skogar och på helt förvildade överväxta stigar, att klättra i berg, vada genom bäckar, över skrovliga stenar och risiga törnesnår, det är verkligen en sak för en jägare – jag ska minsann genomföra det.” ”Det kommer du också att göra”, ropade det främmande barnet, medan det skrattade glatt, ”och när du föresatt dig det riktigt bestämt, då är det lika säkert som om du redan hade gjort

det. Landet, som jag bor i, är verkligen så vackert och härligt, att jag inte kan beskriva det. Det är min mor, som härskar över detta strålande och praktfulla rike.” – ”Men då är ju du en prins, – Då är ju du en prinsessa” – ropade Felix och Christlieb på samma gång förundrade, ja nästan förskräckta. ”Ja visst”, sa det främmande barnet. ”Då bor du väl i ett vackert palats!” frågade Felix vidare. ”Ja då”, svarade det främmande barnet. ”Och min mors palats är ännu mycket vackrare, än de glänsande slott du såg bland molnen, för dess smäckra pelare i renaste kristall höjer sig högt – högt in i det himmelsblå som vilar på dem likt ett vidsträckt valv. Under det seglar glänsande moln med gyllene vingar fram och åter och den purpurne morgon- och aftonrodnaden stiger upp och ner och de glimmande stjärnorna dansar i klingande cirklar. – Mina kära lekkamrater, ni har säkert redan hört talas om feer, som kan åstadkomma de allra härligaste underverk, så som ingen människa annars kan, och ni har säkert redan förstått, att min mor inte är något annat än en fe. Ja! Det är hon verkligen, och dessutom den mäktigaste som finns. Allt som rör sig och lever på jorden omfamnar hon med trogen kärlek, men till hennes innerliga sorg är det många människor som inte alls vill veta av henne. Men framför allt älskar min mor alla barn, och därför kommer det sig, att de fester som hon ordnar i sitt rike för barnen, är de vackraste och härligaste. Då händer det också, att praktfulla andar ur min mors hovstat djärvt svingar sig genom molnen och spänner en regnbåge som skimrar i de vackraste färger från ena änden av palatset till den andra. Under den bygger de min mors tron helt av diamanter, som dock ser ut som och doftar lika härligt som liljor, nejlikor och rosor. Och när min mor bestiger tronen, spelar andarna på sina gyllene harpor, sina kristallcymbaler och till det sjunger min mors kammarsångare med såna underbara stämmor, att man vill förgås av ljuv vällust. Men de här sångarna är vackra fåglar, ännu större än örnar, med fjädrar helt i purpur, som ni nog aldrig har sett förut. Och när så musiken satt igång, blir allt i palatset, i skogen, i trädgården stöjt och livligt. Flera tusen grant utstryrda barn tumlar runt under glädjrop och jubel. Än jagar de varandra genom buskagen och kastar retsamt blommor på varandra, än klättrar de upp i slanka små träd och låter sig gungas fram och tillbaka av vinden. Än plockar de guldglänsande frukter, som smakar så sött och gott som ingenting annat på jorden, än leker de med tama rådjur – med andra granna djur som hoppar emot dem ur snåren; än springer

de djärvt upp och ner för regnbågen eller bestiger till och med som oförskräckta ryttare de vackra guldfasanerna, som svingar sig med dem genom de glänsande molnen.” ”Ack, det måste vara härligt, ack ta oss med till dina hemtrakter, vi vill stanna där för evigt!” – Så ropade Felix och Christlieb fulla av hänförelse, men det främmande barnet sa: ”Jag kan verkligen inte ta er med till mitt hemland, det är för långt, ni skulle behöva kunna flyga lika bra och outtröttligt som jag.” Felix och Christlieb blev väldigt ledsna och tittade tigande ner i marken.

Om den elake ministern vid fedrottnings hov

”Överhuvudtaget”, fortsatte det främmande barnet, ”överhuvudtaget skulle ni kanske inte trivas så bra i mitt hemland som ni föreställer er efter vad jag berättat. Ja, vistelsen skulle till och med kunna vara skadlig för er. En del barn står inte ut med de purpuröda fåglarnas sång, hur vacker den än är, utan den sliter sönder deras hjärtan så att de dör ögonblickligen. Andra, som springer alltför djärvt på regnbågen, glider av och störtar ner, och en del är till och med så enfaldiga, att de mitt i flykten skadar den guldfasan som bär dem. Den annars fredliga fågeln tar illa upp när det dumma barnet gör så och river upp dess bröst med sin vassa näbb så att barnet blödande faller ner från molnen. Min mor förtärs av sorg, när barn förolyckas på de sätten, även om det är självförfallat. Hon skulle så väldigt gärna vilja, att alla barn på hela jorden kunde få njuta av glädjen i hennes rike, men även om många är duktiga på att flyga, så är de sen ändå antingen för djärva eller för rädda och orsakar henne bara bekymmer och ängslan. Just därför tillåter hon, att jag får flyga ut från mitt hemland och ta med alla möjliga vackra leksaker därifrån till lämpliga barn, så som jag också gjorde med er.” ”Ack”, ropade Christlieb, ”jag skulle verkligen inte kunna göra nån vacker fågel illa, men jag skulle då inte heller vilja springa på regnbågen.” ”Det skulle”, – föll Felix henne i orden, – ”det skulle just vara något för mig och just därför vill jag till din mor drottningen. Kan du inte ens ta med regnbågen?” ”Nej”, svarade det främmande barnet, ”det går inte för sig, och jag måste överhuvudtaget säga dig, att jag bara kan smyga mig till er i all hemlighet. Förut var jag lika säker överallt som jag var hos min mor och det var överhuvudtaget som om hennes vackra rike fanns utbrett överallt. Men sen den tid då en ondskefull

fiende, som min mor förvisat från sitt rike, svärmar omkring fritt, är jag inte skyddad från illasinnad förföljelse.” ”Ha”, ropade Felix, i det han hoppade upp och svängde en törnskäpp han skurit åt sig i luften, ”ha, jag skulle allt vilja se den, som försökte göra dig illa här. För det första får han med mig att göra och sen ropar jag på pappa till hjälp, och han låter fånga den busen och spärra in honom i tornet.” ”Ack”, svarade det främmande barnet, ”hur lite den onde fienden än kan skada mig i mitt hemland, så är han farlig för mig utanför detsamma, han är väldigt mäktig och mot honom hjälper varken käpp eller torn.” ”Vad är det för en otäck figur, som kan skrämma dig så?” frågade Christlieb. ”Jag har berättat för er,” började det främmande barnet, ”att min mor är en mäktig drottning och ni vet, att drottningar såväl som kungar har en hovstat och ministrar omkring sig.” ”Ja visst”, sa Felix, ”vår onkel greven är själv en sån minister och bär en stjärna på bröstet. Din mors ministrar bär väl också riktigt glimmande stjärnor?” ”Nej”, svarade det främmande barnet, ”nej, det gör de inte, för de flesta är själva helt igenom glimmande stjärnor och andra bär inga rockar alls som man skulle kunna fästa såna på. Jag vill bara säga, att alla min mors ministrar är mäktiga andar, som dels svävar i luften, dels i eldsflammar, dels bor i vattnen, och de utför överallt vad min mor befäller dem. För länge sen infann sig en främmande ande hos oss, som kallade sig Pepasilio och påstod, att han var en stor vetenskapsman, som kände till mer och kunde uträtta större ting än alla andra. Min mor upptog honom bland sina ministrar, men snart visade sig hans inneboende illvillighet alltmer. Förutom att han försökte omintetgöra allt som de övriga ministrarna uträttade, så hade han framför allt inriktat sig på, att riktigt ondskefullt förstöra barnens glada fester. Han hade förespeglat drottningen, att han bara tänkte ordna det riktigt muntert och genomtänkt för barnen, men istället hängde han sig jättetungt i stjärtfjädrarna på fasanerna, så att de inte kunde svinga sig upp, han drog ner barnen i benen när de klättrat uppför rosenbuskarna så att de slog näsorna blodiga, han tvingade dem som glatt ville springa och hoppa, att krypa omkring på alla fyra med huvudena böjda mot marken. Han stoppade in allehanda skadliga ting i näbbarna på sångarna, så att de för allt i världen inte skulle kunna sjunga, för sång stod han inte ut med, och de stackars tama små djuren ville han äta upp istället för att leka med dem, för det var bara därför, som de fanns till, menade han. Men det allra hemskaste var, att han med

hjälp av sina undersåtar visste att dränka palatsets vackra glimmande ädelstenar, de färgglatt skimrande blommorna, rosorna och liljebuskarna, ja till och med den glänsande regnbågen med en motbjudande svart vätska, så att all prakt försvann och allt såg dött och sorgset ut. Och när han fullbordat detta, upphävde han ett skallande skratt, och skrek att nu först var allt som det skulle vara, för han hade beskrivit det. När han så dessutom förklarade, att han inte erkände min mor som drottning, utan att herraväldet tillkom honom allena, och sen i gestalt av en ofantlig fluga med blänkande ögon och framsträckt vass sugsnabel svingade sig uppåt under avskyvärt summande och brusande mot min mors tron, då insåg hon och alla andra, att den ondskefulle ministern, som hade nästlat sig in under det vackra namnet Pepasilio, inte var någon annan än den mörke vresige gnomkungen Pepser. Den dåraktige hade emellertid övervärderat både styrkan och tapperheten hos sitt anhang. Ministrarna vid luftdepartementet omslöt drottningen och fläktade ljuva dofter mot henne, medan elldepartementets ministrar susade upp och ner i flammande vågor och sångarna, vars näbbar rengjorts, stämde upp de fulltonigaste sånger så att drottningen varken såg eller hörde den vedervärdige Pepser, eller kände hans förgiftade illaluktande andedräkt. Just i det ögonblicket grep fasanfursten tag i den illvillige Pepser med sin lysande näbb och tryckte ihop honom så kraftigt, att han skrek högt av vrede och smärta, sen lät han honom falla till marken från en höjd av tretusen alnar. Och han kunde varken röra sig eller flytta på sig, tills hans släkting, den stora blåa paddan, vid hans vilda skrin kröp fram och tog honom på ryggen och släpade hem honom. Femhundra glada, käcka barn försågs med rejäla flugsmällor, med vilka de slog ihjäl Pepsers motbjudande undersåtar, som ännu svärmade omkring och tänkte förstöra de vackra blommorna. När nu Pepser var borta, upplöstes den svarta vätska som han dränkt allting i av sig själv och snart blomstrade och glänste och strålade allt lika vackert som förut. Ni kan tänka er, att den otäcke Pepser inte längre förmår göra något i min mors rike, men han vet, att jag ofta vågar mig ut och förföljer mig oförtrutet i allehanda gestalter, så att jag arma barn inte vet var jag ska gömma mig under flykten, och det är därför, kära lekkamrater, som jag ofta flyr undan så snabbt, att ni inte märker vart jag har tagit vägen. Det måste också bli därvid, och jag kan nog säga er, att om jag också skulle ta mig för, att flyga med er till mitt hemland, så skulle Pepser alldeles säkert

lurpassa på oss och döda oss.” Christlieb grät bittert över den fara som det främmande barnet ständigt svävade i. Men Felix menade: ”Om den hemske Pepser inte är något annat än en stor fluga så ska jag nog kunna komma honom inpå livet med pappas stora flugsmälla, och när jag väl givit honom ett rejält slag över näsan så kan ju den där paddan se hur hon ska kunna släpa hem honom.”

Om hur informatorn hade kommit och hur barnen blev rädda för honom

I full fart ilade Felix och Christlieb hem, medan de hela tiden ropade: ”Ack, det främmande barnet är en vacker prins! – Ack, det främmande barnet är en vacker prinsessa!” Jublande tänkte de berätta det för föräldrarna, men stelnade till statyer och blev stående i dörren, när herr Thaddäus von Brakel kom emot dem och hade en främmande förunderlig man vid sin sida, som halvt hörbart brummade för sig själv: ”Det var mig ena snygga lymlar!” – ”Det här är herr informatorn”, sa herr von Brakel, i det han tog mannen i handen, ”Det här är herr informatorn, som nådig onkel har skickat er. Hälsa nu artigt på honom!” – Men barnen såg på mannen från sidan och kunde inte röra sig eller göra nånting. Det kom sig av, att de aldrig hade sett en så underlig figur förut. Mannen kan knappt ha varit mer än ett halvt huvud högre än Felix, men därtill var han undersäsig; bara de små helt tunna spindelbenen stack sällsamt av mot den mycket stora breda kroppen. Det oformliga huvudet var nästan fyrkantigt och ansiktet nästan för ruskigt, ty förutom att den alldeles för långa spetsiga näsan inte ville passa till de brunröda kinderna och den breda munnen, så glänste de små utstickande glasaktiga ögonen så hemskt att man inte gärna ville titta på honom. Dessutom hade mannen satt en becksvart peruk på det fyrkantiga huvudet, var också klädd i svart från topp till tå och hette: magister Tinte. När nu barnen inte rörde sig från stället, blev fru von Brakel vred och ropade: ”Men för katten, ungar, vad ska det här betyda? Herr magistern måste ju tro att ni är fullständigt ohyfsade bondungar. – Så! räck nu vackert herr magistern handen!” Barnen tog mod till sig och gjorde som modern beordrade, men när magistern fattade deras händer, kastade de sig tillbaka och skrek högt ”Oh ve, oh ve!” Magistern brast ut i ett gapskratt och visade fram en nål han i lönndom gömt i handen och som han stuckit barnen

med då de räckt honom händerna. Christlieb grät, men Felix sa argt till magistern från sidan: "Försök bara att göra om det där, din lilla isterbuk." – "Men varför gjorde ni så, käre herr magister?" frågade herr von Brakel något misslynt. Magistern svarade: "Det är nu en gång mitt sätt, jag kan helt enkelt inte låta bli." Och därvid satte han båda händerna i sidorna och fortsatte att skratta, och till slut lät det lika förfärligt som ljudet av en trasig harskramla. "Ni verkar vara en skämtsam man, käre herr magister Tinte", sa herr von Brakel, men både han och fru von Brakel, och framför allt barnen, kände sig väldigt illa till mods. "Nå, nu så", ropade magistern, "hur är det med de små krabaterna, har de gjort några rejäla framsteg med vetenskaperna än? – Det ska vi nog snart ta reda på." Därpå började han fråga ut Felix och Christlieb på samma sätt som deras onkel greven gjort med sina barn. Men när nu båda två försäkrade, att de inte alls kände till vetenskaperna utantill ännu, så slog magister Tinte ihop händerna över huvudet så att det smällde och skrek som besatt: "Det var allt vackert det! – inga vetenskaper. – Det blir till att arbeta det! Men vi ska nog få ordning på det!" Såväl Felix som Christlieb hade en prydlig handstil och kunde berätta flera vackra historier ur några gamla böcker, som herr von Brakel satt i händerna på dem och som de träget läst. Men det tyckte magister Tinte inte var värt nånting, utan ansåg, att det bara var dumheter alltihop. – Ack! det var inte längre att tänka på, att springa ut i skogen! – Istället måste barnen sitta inom hemmets fyra väggar nästan hela dagen och rabbla efter magister Tinte en massa saker, som de inte förstod. Det var verkligen en pina! – Med vilka långtansfulla blickar tittade de inte ut mot skogen! Ofta tyckte de, att de mitt i fåglarnas glada sång, i trädens susande, hörde det främmande barnets ljuva stämma ropa: "Var är ni nånstans, Felix – Christlieb – ni kära barn! Var är ni nånstans! Vill ni inte leka med mig längre! – Men så kom då! – Jag har byggt ett vackert blomsterpalats åt er – vi sätter oss därinne och jag ska ge er de allra härligaste, färggrannaste stenar – och sen svingar vi oss upp bland molnen och bygger själva glimmande luftslott! – Kom då! Så kom då!" Därigenom drogs barnen med alla sina tankar helt och hållet till skogen, och de varken såg eller hörde magistern längre. Men då blev han verkligen arg, slog med båda nävarna på bordet och brummade och summade och skorrade och knarrade: "Pim – Sim – Srr – Knurr – Krrr – Men vad är det här! – hör upp där!" Men Felix stod inte ut längre, han hoppade upp

och ropade: ”Tyst du med dina dumheter, herr magister Tinte, jag ska ut i skogen – ta du och sök reda på kusin Knäbyxa, det här är något för honom! – Kom Christlieb, det främmande barnet väntar redan på oss.” Därmed bar det av, men magister Tinte sprang med utomordentlig spänst efter dem och grep tag i barnen precis vid ytterdörren. Felix försvarade sig tappert och magister Tinte höll just på att bli övermannad, när den trogne Sultan ilade till Felix hjälp. Sultan, som annars var en fridsam, städad hund, hade direkt från första ögonblicket visat en utpräglad avsky gentemot magister Tinte. När denne nu närmade sig honom, morrade han och slog så häftigt omkring sig med svansen, att han nästan slog omkull magistern, som han skickligt träffade på de smala små benen. Sultan hoppade fram och högg helt sonika magistern, som höll Felix i båda axlarna, i rockkragen. Magister Tinte gav upp ett klagande skri, som fick herr Thaddäus von Brakel att snabbt skynda till. Magistern släppte Felix, Sultan släppte magistern. ”Ack, vi kommer aldrig mer ut i skogen”, klagade Christlieb, medan hon grät bittert. Och även om herr von Brakel bannade Felix riktigt ordentligt, tyckte han ändå synd om barnen, som inte längre skulle få springa omkring i skog och mark. Magister Tinte måste gå med på, att dagligen besöka skogen med barnen. Det var svårt att få honom att förstå det. ”Om ni bara”, sa han, ”hade en förnuftig trädgård, herr von Brakel, med buxbom och staket vid huset, så kunde man gå en promenad med barnen vid middagstid. Men vad i all världen ska vi i den vilda skogen att göra?” – Barnen var också väldigt missnöjda och de i sin tur menade: ”Vad har magister Tinte med oss i vår kära skog att göra?” –

Om hur barnen promenerade med magister Tinte i skogen och vad som hände då

”Nå? – tycker du inte om vår skog, herr magister?” Så frågade Felix magister Tinte, där de drog fram genom de rasslande snåren. Men magister Tinte gjorde en sur grimas och ropade: ”Vilka dumheter, här finns ingen ordentlig stig eller väg, man river bara sönder sina strumpor och kan inte prata ett förnuftigt ord för de dumma fåglarnas hemska skrån.” ”Ha ha, herr magister”, sa Felix, ”jag begriper nog, att du inte förstår dig på sång och du hör väl inte ens, hur morgonvinden pladdrar med buskarna och den gamla skogsbäcken berättar vackra sagor.”

”Och”, föll Christlieb Felix i orden, ”säg oss, herr magister, då tycker du väl inte om blommor heller?” Då blev herr magistern ännu rödare i ansiktet än han redan var av naturen, han slog med händerna omkring sig och skrek alldeles upprörd: ”Vad är det för enfaldiga galenskaper ni pratar? – Vem är det som har satt de där tokerierna i huvudet på er? Det vore just något det, om skogar och bäckar vore fräcka nog att blanda sig i förnuftiga samtal, och med fågelsången är det inte heller mycket bevänt; blommor tycker jag nog mycket om, när de är ordentligt planterade i krukor och står i kammaren, då doftar de och man spar in på rökelserna. Fast i skogen växer ju inga blommor.” ”Men herr magister”, ropade Christlieb, ”ser du inte de kära små liljekonvaljerna, som riktigt tittar på dig med klara, vänliga ögon.” ”Vad, vad”, skrek magistern, ”Blommor? Ögon? – ha ha ha – vackra ögon – vackra ögon! De odugliga tingestarna luktar ju inte en gång!” – Och med det böjde sig magister Tinte mot marken, rev upp ett helt fång liljekonvaljer med rötterna och kastade bort dem i buskarna. Barnen tyckte att de i det ögonblicket hörde ett sorgset, klagande ljud gå genom skogen; Christlieb grät bittert, Felix bet modstulet ihop tänderna. Då kom plötsligt en liten grönsiska fladdrade tätt förbi magister Tintes näsa, satte sig på en gren och stämde upp en glad liten sång. ”Jag tror minsann”, sa magistern, ”jag tror minsann att det är en spefågel?” Och så tog han upp en sten från marken, kastade den på grönsiskan och träffade den arma fågeln så att den för alltid tystad föll död ner från den gröna grenen. Nu kunde inte Felix hålla sig längre: ”Åh, du avskyvärde magister Tinte”, ropade han, alldeles vred, ”vad har den arma fågeln gjort dig, för att du ska döda den? – Oh, var är du, du kära främmande barn, oh så kom då, låt oss flyga långt långt bort, jag vill inte längre vara hos den här förskräckliga människan; jag vill iväg till dina trakter” Och häftigt snyftande och gråtande föll Christlieb in: ”Oh, du kära älskliga barn, så kom då, så kom till oss, ack! Ack! – rädda oss – rädda oss, magister Tinte kommer att döda oss som blommorna och fåglarna!” – ”Vad är det för främmande barn ni talar om”, ropade magistern. Men i det ögonblicket susade det sakta allt starkare i snåren och i susningarna klingade sorgsna hjärtslitande toner, som av dova klockor som slog långt i fjärran. – I ett lysande moln som sänkte sig ner blev det främmande barnets väna anlete synligt – sedan svävade det fram helt och hållet, men det vred sina små händer och nerför de rosiga kinderna rann tårar likt glänsande pärlor ur de milda ögonen. ”Ack,”

jämrade sig det främmande barnet, ”ack, ni kära lekkamrater, jag kan inte komma till er mera – ni kommer aldrig att se mig igen – lev väl – lev väl! – Gnomen Pepser har fått er i sitt våld, oh, ni arma barn, lev väl – lev väl!” Och så svingade sig det främmande barnet högt upp i luften. Men bakom barnen brummade och summade och knarrade och skorrade det på ett förfärligt kusligt vis. Magister Tinte hade förvandlat sig till en stor vedervärdig fluga, och ännu ohyggligare var, att han ändå fortfarande hade ett mänskligt ansikte och att han behållit några klädstycken. Han svävade långsamt och trögt uppåt, uppenbart för att förfölja det främmande barnet. Gripna av förfäran och fasa sprang Felix och Christlieb iväg ut ur skogen. Först ute på ängen vågade de titta upp. De såg en glänsande punkt uppe bland molnen, som glimmade likt en stjärna och verkade sväva uppåt. ”Det är det främmande barnet”, ropade Christlieb. Stjärnan blev allt större och samtidigt hörde de en klang som av smattrande trumpeter. Snart kunde de se, att stjärnan var en praktfull fågel i skimrande gyllene fjäderdräkt, som med väldiga klippande vingor och under ljudlig sång sänkte sig ner över skogen. ”Ha”, skrek Felix, ”det där är fasanfurstens, han biter ihjäl magister Tinte – ha ha, det främmande barnet är i säkerhet och det är vi också! – Kom Christlieb – fort, låt oss springa hem och berätta för pappa vad som har hänt.”

Hur herr von Brakel jagade iväg magister Tinte

Herr von Brakel och fru von Brakel satt båda framför dörren till sitt lilla hus och skådade in i aftonrodnaden, som redan började blänka till i gyllene strålar bakom de blå bergen. Framför dem på ett litet bord stod kvällsmaten framdukad, den bestod av inget annat än en rejäl bytta full av härlig mjölk och ett fat med smörgåsar. ”Jag vet inte”, började herr von Brakel, ”jag vet inte, var magister Tinte håller hus så länge med barnen. Först spjånade han emot och ville på inga villkor gå ut i skogen, och nu kommer han inte alls tillbaka igen. Överhuvudtaget är det en mycket underlig man, den där magister Tinte och jag tycker nästan, att det hade varit bättre om han aldrig hade kommit. Att han stack barnen så lömskt strax där i början, det tyckte jag inte alls om, och med hans vetenskaper verkar det inte heller vara så mycket bevänt, för han rabblar upp alla möjliga egendomliga ord och obegripliga ting och han vet vad stormogulen bär för damasker; men när han kommer utomhus, så kan

han inte skilja på en lind och en kastanj och han bär sig överhuvudtaget alldeles enfaldigt och smaklöst åt. Barnen kan omöjligt ha nån respekt för honom.” ”Jag tycker”, sa fru von Brakel, ”jag tycker precis som du, käre make! Även om jag blev väldigt glad över, att herr kusinen ville ta sig an våra barn, så är jag nu övertygad om, att det hade kunnat ordnas på andra och bättre sätt, än att vi skulle få magister Tinte på halsen. Hur det står till med hans vetenskaper kan jag inte uttala mig om, men så mycket är klart, att den lille svarte, tjocke mannen med de smala, tunna små benen hela tiden blir mig alltmer motbjudande. Framför allt är det så otrevligt, att magistern är så förskräckligt begiven på sötsaker. Han kan inte låta en skvätt öl eller mjölk stå orörd, utan att kasta sig över den, och märker han dessutom, att sockerskrinet är öppet så är han genast framme och nosar och snaskar så länge på sockret, tills jag slår igen locket framför näsan på honom; då ger han sig iväg och är arg och brummar och summer väldigt underligt och förargat.” Herr von Brakel skulle just fortsätta samtalet, när Felix och Christlieb kom rusande i full fart mellan björkarna. ”Hör ni! – hör ni!” – skrek Felix gång på gång, ”hör ni, hör ni! Fasanfursten har bitit ihjäl magister Tinte!” ”Ack – ack mamma”, ropade Christlieb andlöst, ”ack! – magister Tinte är ingen magister, det är gnomkungen Pepser, fast egentligen en vämjelig, stor fluga, som bär peruk och skor och strumpor.” Föräldrarna tittade häpet på barnen, som alldeles upprörda och uppjagade berättade huller om buller om det främmande barnet, om dess mor fedrottningen, om gnomkungen Pepser och om fasanfurstens kamp med honom. ”Vem är det som har satt de här tokenskaperna i huvudet på er, har ni drömt eller vad är det annars som har hänt er?” Så frågade herr von Brakel gång efter annan; men barnen stod fast vid att allting skett så som de berättat, och att den hemske Pepser, som falskeligen utgivit sig för att vara herr magister Tinte, måste ligga död nånstans i skogen. Fru von Brakel slog ihop händerna över huvudet och ropade alldeles sorgset: ”Ack barn, kära barn, vad ska det bli av er, om ni kan inbilla er så förfärliga saker som man sen inte kan få ur era huvuden!” – Men herr von Brakel blev väldigt fundersam och allvarlig. ”Felix, du är ju en mycket förståndig gosse, och jag kan gott säga dig, att även jag redan från början tyckte att magister Tinte var väldigt egendomlig och underlig. Ja, jag tyckte ofta, att det var något besynnerligt med honom och att han inte var som andra magistrar. Vad mer är! – varken er mor eller jag är helt nöjda med

magister Tinte, mor framför allt för att han är en sån gottegris och nosar på alla sötsaker och samtidigt brummar och summer så otäckt. Av det skälet kommer han nog inte heller att kunna stanna länge hos oss. Men nu, käre gosse, tänk efter ett tag, även om vi antar att det skulle finnas så rysliga väsen som gnomer i verkligheten, tänk efter ett tag, om en magister Tinte verkligen kan vara en fluga?” – Felix tittade allvarligt rakt på herr von Brakel med sina klara, blåa ögon. Herr von Brakel upprepade frågan: ”Säg bara, min gosse! Kan väl en magister vara en fluga?” Då sa Felix: ”Jag har aldrig tänkt på det förut, och jag skulle nog heller aldrig ha trott på det om inte det främmande barnet hade sagt det till mig och jag sett med egna ögon, att Pepser är en otäck fluga och bara har givit sig ut för att vara magister Tinte. – Och far”, fortsatte Felix vidare, när herr von Brakel tigande skakade på huvudet, som en som inte vet vad han ska säga av förundran, ”och far, säg, har inte magister Tinte själv en gång avslöjat för dig, att han är en fluga? – Hörde jag inte själv, hur han här utanför dörren sa till dig, att han varit en munter fluga i skolan? Ja, det man nu en gång är, måste man väl, tänker jag, också förbli. Och att herr magistern, som mor bekräftar, är en sån gottegris och nosar på allt sött, ja men far! det är väl just vad flugor gör? Och det hemska summandet och brummandet.” ”Tig”, ropade herr von Brakel alldeles uppretad, ”magister Tinte må vara vad han vill, men så mycket är klart, att fasanfursten inte har bitit ihjäl honom, för här kommer han just ut ur skogen.” Vid de orden skrek barnen till högt och flydde in i huset. Och magister Tinte kom verkligen uppför björkgången, men helt förvildad, och med flammande blick och söndertrasad peruk hoppade han avskyvärt summande och brummande högt från den ena sidan till den andra och slog med huvudet mot träden så det brakade. Väl framme störtade han sig över mjölkbyttan så att mjölken som han slafsade i sig med ett osmakligt sörplande rann över. ”Men i herrans namn, magister Tinte, vad gör ni?” ropade fru von Brakel. ”Har ni blivit tokig, herr magister, plågas ni av den lede?” skrek herr von Brakel. Men utan att bry sig om nånting svingade sig magistern ur mjölkbyttan, satte sig på smörgåsarna, och skakade så rockskörten och visste att elegant fara över dem med de små benen och stryka dem släta och lägga dem tillräta. Sen svingade han sig under starkare surrande mot dörren, men han fann inte vägen in i huset, utan vacklade som drucken hit och dit och slog mot fönsterrutorna så det klirrade och skallrade. ”Ha, din gynnare”,

ropade herr von Brakel, ”det där är dumma gagnlösa påhitt, vänta bara, det där ska gå dig illa.” Han försökte gripa tag i magistern vid rockskörten, men denne visste att elegant undkomma honom. Då kom Felix springande ut ur huset med den stora flugsmällan i handen som han gav fadern. ”Ta den far, ta den”, ropade han, ”slå ihjäl honom, den hemske Pepser.” Herr von Brakel tog nu verkligen flugsmällan, och så satte han efter magistern. Felix, Christlieb och fru von Brakel hade tagit servetterna och svängde dessa i luften och drev magistern hit och dit, medan herr von Brakel oupphörligt måttade slag mot honom som tyvärr inte träffade då magistern aktade sig noga för att slå sig ner ens ett ögonblick. Vildare och vildare blev den vansinniga jakten surr – surr – simm – simm – tr – trrr störtade magistern upp och ner och klipp – klapp föll herr von Brakels slag tätt, och med sjas – sjas försökte Felix, Christlieb och fru von Brakel skrämja fienden. Till slut lyckades herr von Brakel träffa magistern på rockskörten. Jämrande störtade han till marken, men i det ögonblick då herr von Brakel skulle träffa honom med ett andra slag, svängade han sig med förnyad styrka upp i luften och stormade susande och brusande iväg mot björkarna för att aldrig ses mera. ”Bra att vi är av med den fatale magister Tinte”, sa herr von Brakel, ”över min tröskel kommer han då inte mer.” ”Nej, det gör han inte”, inföll fru von Brakel, ”en informator som har ett sånt gräsligt beteende kan bara göra ont, där han ska göra gott. – Skryter om sina kunskaper och störtar sig i mjölkbyttan! – Det kallar jag allt en skön magister!” – Men barnen uppgav glädjerop och jublade och ropade: ”Hurra – pappa gav magister Tinte ett slag på näsan med flugsmällan och då tog han till flykten! – Hurra – hurra! –

Vad som vidare tilldrog sig i skogen, efter att magister Tinte jagats iväg

Felix och Christlieb andades ut, som om en tung tryckande börda lyfts från deras sinnen. Men framför allt tänkte de på, att nu, när den hemske Pepser flytt därifrån så skulle det främmande barnet helt säkert återvända och leka med dem som vanligt. Alldeles uppfyllda av glad förväntan gick de ut i skogen; men därinne var allt tyst och liksom ödelagt, ingen glad sång av fink eller grönsiska hördes och i stället för buskarnas glättiga prasslande, istället för skogsbäckarnas muntert porlande vågor ven ångestfulla suckar genom luften. Solen kastade

endast bleka strålar genom den kvalmiga skyn. Strax tornade svarta moln upp sig, stormen ylade, åskan började mullra vredgat i fjärran, de höga granarna brakade och knakade. Christlieb slöt sig darrande och osäker till Felix; men han sa: ”Varför är du så rädd, Christlieb, det drar ihop sig till oväder, vi måste se till, att vi kommer hem.” De började springa, men de visste inte själva hur det kom sig, att de istället för att komma ut ur skogen hela tiden kom allt djupare in i den. Det blev allt mörkare och mörkare, tunga regdroppar föll och blixtar for vinande kors och tvärs! – Barnen stod vid ett tjockt tätt snår, ”Christlieb”, sa Felix, ”låt oss krypa ner här en liten stund, det här vädret kan inte hålla på länge.” Christlieb grät av rädsla, men gjorde som Felix sa. Men knappt hade de satt sig i det täta buskaget, förrän det tätt bakom dem hördes en hemsk, knarrande stämma: ”Dumma stackare! – enfaldiga varelser – föraktade oss – visste inte vad ni skulle göra med oss, nu kan ni sitta där utan leksaker, ni enfaldiga stackare!” Felix vände sig om och blev alldeles kuslig till mods, när han fick se jägardockan och harpspelaren, som reste sig ur snåren han kastat in dem i och stirrade på honom med döda ögon och fåktade runt och hade sig med de små händerna. Dessutom fattade harpspelaren strängarna så att det kved och ljud på ett vedervärdigt sätt, och jägardockan siktade till och med på Felix med bössan. Och därtill kraxade båda: ”Vänta bara – vänta bara du gosse, du flicka, vi är magister Tintes lydiga tjänare, snart kommer han att vara här och då tänker vi allt dränka ert trots!” Förskräckta, utan att bry sig om regnet som nu strömmade ner, de brakande åskknallarna, stormen som dovt brusande for genom granarna, rusade barnen därifrån och kom fram till randen av den stora dammen som utgjorde gräns mot skogen. Men knappt hade de kommit dit, förrän Christliebs stora docka reste sig ur vassen, som Felix slängt den i, och kväkte med förfärlig stämma: ”Dumma stackare, enfaldiga varelser – föraktade mig – visste inte vad ni skulle göra med mig, nu kan ni sitta där utan leksaker, ni enfaldiga stackare; Vänta bara, vänta bara du gosse, du flicka, jag är magister Tintes lydiga tjänare, snart kommer han att vara här och då ska vi allt dränka ert trots!” – Och så stänkte den hemska dockan hela strömmar av vatten i ansiktet på de arma barnen, som redan var alldeles genomvåta av regnet. Felix stod inte ut med de här förfärliga spökerierna, den arma Christlieb var halvdöd, på nytt rusade de därifrån, men snart sjönk de ihop av rädsla och utmattning mitt i skogen. Då

summade och brusade det bakom dem. ”Magister Tinte kommer!” skrek Felix, men i det ögonblicket förlorade både han och den arma Christlieb medvetandet. När de åter vaknade upp ur djup sömn, befann de sig på en mjuk mossbädd. Ovädret var över, solen sken klart och vänligt och regndropparna hängde som glimmande ädelstenar i de glänsande buskarna och träden. Barnen blev högst förundrade över att deras kläder var helt torra och att de inte kände av nånting av kylan och vätan. ”Ack”, ropade Felix, i det han sträckte upp båda armarna högt i luften: ”Ack, det främmande barnet skyddade oss!” Och nu ropade båda, Felix och Christlieb, högt så att det genljöd i skogen: ”Ack, du kära barn, så kom tillbaka till oss, vi längtar ju så förskräckligt efter dig, vi kan ju inte alls leva utan dig!” – Det verkade också, som om en klar stråle glimmade genom snåren och fick blommorna den rörde vid att lyfta sina huvuden; men hur barnen än ropade alltmer bedrövade efter sin kära lekkamrat, visade sig ingenting mer. Sorgsna gick de sakta hemåt, där föräldrarna, inte så lite oroliga för dem på grund av ovädret, tog emot dem med öppna armar. Herr von Brakel sa: ”Det är bara bra, att ni är här nu, jag måste erkänna, att jag fruktade, att magister Tinte fortfarande svärmade omkring i skogen och följde efter er.” Felix berättade allt som hade hänt i skogen. ”Vilka befängda fantasier”, ropade fru von Brakel, ”om ni drömmer såna där vansinniga saker ute i skogen så ska ni inte alls gå dit mera, utan stanna här hemma.” Nu blev det i alla fall inte så, utan när barnen bad: ”Kära mor, låt oss springa ut lite i skogen”, så sa fru von Brakel: ”Gå bara, gå och se vackert till att komma tillbaks ordentligt.” Men det blev så, att barnen snart själva inte alls ville gå ut skogen mera. Ack! – det främmande barnet visade sig inte och om Felix och Christlieb bara vågade sig djupare in bland snåren eller närmade sig ankdammen så blev de förhånade av jägaren, harpspelaren och dockan: ”Dumma stackare, enfaldiga varelser, nu kan ni sitta där utan leksaker – visste inte vad ni skulle göra med oss belevade, bildade människor – dumma stackare, enfaldiga varesler!” – De stod inte ut med det, hellre stannade barnen hemma.

Slutet

”Jag vet inte”, sa herr Thaddäus von Brakel en dag till fru von Brakel, ”jag vet inte, men sen några dagar känner jag mig så egendomlig och

underlig till mods. Det är nästan så att jag tror, att den elake magister Tinte har gjort mig något ont, för sen det ögonblick, då jag träffade honom med flugsmällan och drev bort honom, känns mina lemmar tunga som bly.” Och herr von Brakel blev också verkligen svagare och blekare för var dag. Han strövade inte längre genom skog och mark som förr, han bullrade och rumstrerade inte längre omkring i huset, utan satt i timtal försänkt i djupa tankar och sen lät han Felix och Christlieb berätta för honom om allt de varit med om med det främmande barnet. Och när de då fulla av iver talade om det främmande barnets härliga underverk, om det praktfulla, glänsande rike, där det hörde hemma, så log han vemodigt och fick tårar i ögonen. Men Felix och Christlieb kunde inte acceptera, att det främmande barnet nu höll sig borta och utlämnade dem åt de hemska dockornas trakasserier där bland snåren och i ankdammen, vilket gjorde att de inte alls vågade gå ut skogen längre. ”Kom, kära barn, vi ska gå ut i skogen tillsammans, magister Tintes onda hantlangare kommer inte att skada er!” Så sa herr von Brakel en vacker, klar morgon till Felix och Christlieb, tog dem i varsin hand och gick ut med dem i skogen, som idag var fullare än nånsin av ljus, väldoft och sång. När de hade slagit sig ner i det mjuka gräset bland de doftande blommorna, började herr von Brakel tala som så: ”Mina kära barn, det ligger mig riktigt om hjärtat, och jag kan nu inte alls skjuta upp längre, att tala om för er att jag, precis lika väl som ni, kände det kära främmande barnet, som lät er skåda så mycket härligt här i skogen. När jag var så gammal som ni, besökte det mig, just så som det besökte er, och lekte de underbaraste lekar. Hur det sen lämnade mig kan jag inte alls komma ihåg och det är helt oförklarligt för mig, hur jag kunnat glömma det kära barnet så fullkomligt, att jag, när ni berättade för mig om dess uppdykande, inte alls trodde på det; om jag också många gånger vagt anade sanningen om det. Men sen några dagar minns jag min ljuva ungdomstid så tydligt som jag inte kunnat göra på många år. Och då mindes jag också det kära trolska barnet, så strålande och härligt som ni såg det, och samma längtan som ni greps av, fyllde mitt bröst, men den kommer att slita sönder mitt hjärta! – Jag känner, att jag för sista gången sitter här under de här vackra träden och snåren, jag kommer snart att lämna er, barn! – Se ni bara till att hålla er till det kära barnet, när jag är död!” – Felix och Christlieb var utom sig av smärta, de grät och jämrade sig och ropade högt: ”Nej far – nej far, du

kommer inte att dö, du kommer inte att dö, du kommer att vara kvar hos oss länge, länge än och precis som vi leka med det främmande barnet!” – Men redan nästa dag låg herr von Brakel sjuk i sängen. En lång, mager man dök upp, som tog pulsen på herr von Brakel och därpå sa: ”Det kommer att ge med sig!” Men det gav inte med sig, utan på tredje dagen var herr von Brakel död. Ack, så fru von Brakel jämrade sig, så barnen vred sina händer, så de skrek högt: ”Ack vår far – vår käre far! – Strax efteråt, när de fyra bönderna på Brakelheim hade burit sin herre till graven, dök det upp ett par obehagliga män, som nästan såg ut som magister Tinte, i huset. De förklarade för fru von Brakel, att de måste ta hela godset och allt i huset i beslag, eftersom den avlidne herr Thaddäus von Brakel skulle ha varit skyldig herr greven Cyprianus von Brakel allt det och ännu mycket mer, och denne krävde nu tillbaka det som var hans. Så hade då den stackars fru von Brakel nu blivit utfattig och måste lämna den vackra lilla byn Brakelheim. Hon skulle bege sig till en släkting som inte bodde långt borta och snörde därför ihop ett litet knyte med det lilla linne och de få klädesplagg man lät henne få, Felix och Christlieb måste göra detsamma, och så gav de sig av från huset under många tårar. De hörde redan det mäktiga brusets av skogsforsen, som de skulle ta sig över via bron, när fru von Brakel av förtvivlad smärta sjönk avsvimmad till marken. Då föll Felix och Christlieb ner på knä och snyftade och jämrade sig: ”Oh vi arma olyckliga barn! Finns det då ingen som kan hjälpa oss i vår nöd?” I det ögonblicket var det, som om det avlägsna ljudet av skogsforsen blev till ljuv musik, buskagen rörde sig i ett susande fullt av föraningar – och strax strålade hela skogen i underbar, glimmande eld. Det främmande barnet trädde fram ur den väldoftande lövsalen, men omstrålad av en sån bländande glans, att Felix och Christlieb måste sluta ögonen. Då kände de hur de mjukt berördes och det främmande barnets väna stämma sa: ”Oh, klaga inte så, ni mina kära lekkamrater! Älskar jag er kanske inte längre? Kan jag alls överge er? Nej! – om ni ock inte ser mig med jordiska ögon så svävar jag dock ständigt kring er och hjälper er med min makt, så att ni alltid ska vara glada och lyckliga. Var mig bara trogna i era hjärtan, som ni varit hittills, så förmår varken den onde Pepser eller nån annan vedersakare göra er något ont! – Älska mig bara alltid riktigt troget!” ”Oh ja, det ska vi, det ska vi!” ropade Felix och Christlieb, ”vi älskar dig ju av hela hjärtat.” När de åter förmådde öppna ögonen, var det

främmande barnet borta, men all smärta hade vikit från dem och de kände himlens sällhet, som uppstigit i deras innersta. Fru von Brakel reste sig nu också långsamt upp och sa: ”Barn! Jag såg er i drömmen, hur ni stod som i renaste glimmande guld och den anblicken gladde och tröstade mig på ett underbart vis.” Hänförelsen lyste ur barnens ögon, glänste på deras högröda kinder. De berättade hur det främmande barnet just varit hos dem och tröstat dem; då sa modern: ”Jag vet inte, varför jag känner att jag tror på er berättelse idag, och varför all smärta, alla sorger viker från mig då. Låt oss nu förtröstansfullt gå vidare.” De blev vänligt mottagna av släktingen, sen blev det så som det främmande barnet hade lovat. Allt vad Felix och Christlieb företog sig, lyckades så övermåttan väl, att de och deras mor blev glada och lyckliga, och ännu sent i livet lekte de i ljuva drömmar med det främmande barnet, som aldrig upphörde, att föra med sig de ljuvaste under till dem från sina hemtrakter.

Skrifter utgivna av Svenska barnboksinstitutet nr 104

ISBN 978-91-974892-1-8